

Ukládání úhrnného a souhrnného trestu po částečném zrušení výroku o vině odvolacím soudem

Soud druhého stupně rozhodující o odvolání zásadně má uložit trest, pokud v důsledku jeho rozhodnutí nabude část odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně právní moci a pokud současně zčásti tento rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině i v navazujícím výroku o trestu zruší a věc vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Pokud pak soud prvního stupně i ve zbývajících částech sbíhajících se trestné činnosti uzná obviněného vinným, uloží při splnění zákonných podmínek trest souhrnný podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, a to za současného zrušení výroku o trestu z předcházejícího rozsudku soudu druhého stupně, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, případně od uložení souhrnného trestu upustí podle § 44 tr. zákoníku. Pokud ovšem výjimečně soud druhého stupně v takovém případě trest obviněnému neuloží a pouze věc ohledně části viny a trestu vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, uloží posléze soud prvního stupně trest úhrnný podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, a to jak za tu část viny, která je obsažena v dřívějším rozsudku v tomto rozsahu pravomocném, tak i za tu část viny, o níž nově rozhodl odsuzujícím rozsudkem po vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí odvolacím soudem.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 5 Tdo 1134/2018-45, ze dne 31.10.2018)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný M. P., nar. XY, bytem XY, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, sp. zn. 11 To 56/2018, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 1 T 111/2015, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu se dovolání obviněného M. P. odmítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh trestního řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 1 T 111/2015, byl obviněný M. P. uznán vinným pod bodem 1) jednak přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“), a jednak přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, a pod bodem 2) návodem k přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 24 odst. 1 písm. b), § 268 odst. 1 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 60 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu domácího vězení v trvání 15 měsíců s tím, že je povinen se po dobu výkonu trestu domácího vězení zdržovat v místě svého bydliště na adrese XY, a to ve dnech pracovního klidu a pracovního volna v době od 10.00 hodin do 17.30 hodin a od 19.00 hodin do 08.30 hodin; a v ostatních dnech v době od 18.45 hodin do 06.00 hodin následujícího dne, nebrání-li mu v tom důležité důvody uvedené v § 60 odst. 3 tr. zákoníku. Podle § 68 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 465 denních sazeb po 215 Kč, tedy celkem ve výši 100 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by obžalovaný ve stanovené lhůtě peněžitý trest nevykonal, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl dále obžalovanému uložen

trest propadnutí věci, a to věci specifikovaných ve výroku rozsudku.

2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně (zjednodušeně uvedeno) spočívala trestná činnost obviněného v následujících jednáních. Pod bodem 1) výroku o vině obviněný v období od 29. 3. 2012 do 23. 1. 2013 v místě bydliště ve XY, nedovoleně nabízel k prodeji na síti internetu léky na léčbu erektilní dysfunkce Viagra a Cialis neoprávněně označené ochrannými známkami Viagra, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti Pfizer Inc. Brooklyn, New York, USA, a Cialis, k níž přísluší výhradní právo společnosti Eli Lilly and Company, se sídlem Lilly Corporate Center, Indianapolis, USA. Přitom s ohledem na způsob, jakým léky do své dispozice získal, a skutečnost, že je prodával v blistrech, bez papírového obalu a za nízkou prodejní cenu, mohl být minimálně srozuměn s tím, že se může jednat o padělky originálních léků Viagra a Cialis. Kromě těchto léků nabízel k prodeji též léčiva Kamagra, Lovegra, Apcalis a další generické přípravky, a to prostřednictvím veřejné počítačové sítě uvedením kontaktní elektronické adresy XY a telefonu č. XY, na aukčním portálu aukro.cz a na dalších různých webových portálech specifikovaných ve výroku o vině. Následně je prostřednictvím České pošty, s. p., odesílal zájemcům po celé České republice nebo jim je osobně předal na různých místech v XY, XY a jinde. Uvedeného jednání se dopustil, ačkoliv nebyl osobou oprávněnou k zacházení s léčivem podle § 7 odst. 2 zákona č. [378/2007 Sb.](#), o léčivech, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „ZoL“), navíc zásilkový výdej léčivých přípravků může podle § 84 odst. 2 ZoL zajišťovat jen provozovatel lékárny (tzv. lékárna zajišťující zásilkový výdej) a předmětem zásilkového výdeje mohou být podle § 85 odst. 1 ZoL jen registrované léčivé přípravky, jejichž výdej podle rozhodnutí není vázán na lékařský předpis. Takto prodal uvedené léky neoprávněně označené jako Viagra a Cialis v deseti případech specifikovaných ve výroku o vině, a dále uskutečnil prodej různých generických léčiv, příp. jiných věcí, v několika stech dalších případech specifikovaných ve výroku o vině.

3. Skutku pod bodem 2) výroku o vině se obviněný dopustil tím, že před započítáním výkonu trestu odnětí svobody za jinou trestnou činnost, k němuž nastoupil do věznice ve Vinařicích dne 23. 1. 2013, navedl manželku, obviněnou P. P., k tomu, aby v době jeho nepřítomnosti pokračovala v trestné činnosti, kterou předtím sám páchal, jak bylo popsáno shora, tedy aby po dobu jeho uvěznění místo něho nabízela a prodávala prostřednictvím inzerátů léky na léčbu erektilní dysfunkce neoprávněně označené ochrannými známkami Viagra a Cialis, k nimž přísluší výhradní právo výše specifikovaným obchodním společnostem. Z jeho podnětu pak obviněná P. P. prodala v období od 24. 1. 2013 do 11. 3. 2013 nejméně v jedenácti případech konkrétně uvedených ve výroku rozsudku léky neoprávněně označené ochrannou známkou Viagra a Cialis a dále za účelem dalšího prodeje přechovávala další tablety těchto léků, které u ní byly dne 11. 3. 2013 nalezeny.

4. Proti uvedenému rozsudku podal obviněný M. P. odvolání. O tomto odvolání rozhodl Krajský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 29. 9. 2016 rozsudkem sp. zn. 11 To 389/2016 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu v napadeném rozsudku zrušil výrok o peněžitém trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám znovu rozhodl tak, že podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku obviněnému uložil peněžitý trest ve výměře 465 denních sazeb po 215 Kč. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanovil podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku náhradní trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců.

5. Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze podal obviněný M. P. prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. řádu. O tomto dovolání již dříve rozhodl Nejvyšší soud jako soud dovolací svým usnesením ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 213/2017, které bylo později s právními větvami publikováno pod č. [3/2018 Sb.](#) rozh. tr., tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 11 To 389/2016, jakož i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 6. 5. 2016, sp. zn. 1 T 111/2015. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu zrušil také všechna další rozhodnutí obsahově

navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu pak Nejvyšší soud Okresnímu soudu Praha-východ přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, zároveň mu stanovil, které úkony a doplnění má provést, vyslovil závazné právní názory a též soudy nižších stupňů upozornil na zákaz změny k horšímu ve vztahu k předchozímu rozsudku soudu prvního stupně ve spojení s rozsudkem soudu druhého stupně (tzv. zákaz reformationis in peius) ve smyslu § 265s odst. 2 tr. řádu.

6. Okresní soud Praha-východ poté znovu rozhodl rozsudkem ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 1 T 111/2015, jímž obviněného znovu uznal vinným pod bodem 1) jednak přečinem neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku a jednak přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, a pod bodem 2) návodem k přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 24 odst. 1 písm. b), § 268 odst. 1 tr. zákoníku. Za to uložil obviněnému úhrnný trest, a to trest domácího vězení ve výměře 15 měsíců, peněžitý trest ve výměře 465 denních sazeb po 215 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 9 měsíců a trest propadnutí věcí vypočtených ve výroku rozsudku soudu prvního stupně.

7. Proti uvedenému rozsudku soudu prvního stupně ze dne 29. 6. 2017 podal obviněný odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Praze svým usnesením ze dne 5. 10. 2017, sp. zn. 11 To 361/2017, tak, že napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. řádu zrušil ve výroku o vině v bodě 2), jakož i ve výroku o trestu, a v tomto rozsahu podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

8. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 20. 11. 2017, sp. zn. 1 T 111/2015, byl posléze obviněný M. P. uznán vinným návodem k přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 24 odst. 1 písm. b), § 268 odst. 1 tr. zákoníku. Za tento trestný čin a za přečiny neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku a porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným pod bodem 1) výroku o vině rozsudku Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. 1 T 111/2015, ze dne 29. 6. 2017, který ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze, sp. zn. 11 To 361/2017, nabyl právní moci dne 5. 10. 2017, mu byl uložen podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 60 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest domácího vězení v trvání 15 měsíců s tím, že je povinen se po dobu výkonu trestu domácího vězení zdržovat v místě svého bydliště na adrese XY, a to ve dnech pracovního klidu a pracovního volna v době od 10.00 hodin do 17.30 hodin a od 19.00 hodin do 08.30 hodin; a v ostatních dnech v době od 21.00 hodin do 08.15 hodin následujícího dne, nebrání-li mu v tom důležité důvody uvedené v § 60 odst. 3 tr. zákoníku. Podle § 68 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb, podle § 68 odst. 2, 3 tr. zákoníku stanovených na 200 Kč, tedy celkem ve výši 80 000 Kč. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nevykonal, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl dále obžalovanému uložen trest propadnutí věcí specifikovaných ve výroku rozsudku (zároveň soud prvního stupně konstatoval zákonný důsledek, že tyto věci náležejí státu).

9. Tohoto jednání se podle posledně uvedeného rozsudku soudu prvního stupně dopustil (zjednodušeně uvedeno) tím, že před započatím výkonu trestu odnětí svobody za jinou trestnou činnost, k němuž nastoupil do věznice ve Vinařicích dne 23. 1. 2013, navedl manželku, obviněnou P. P., k tomu, aby v době jeho nepřítomnosti pokračovala v trestné činnosti, kterou předtím sám páchal, tedy, aby po dobu jeho uvěznění místo něho nabízela a prodávala prostřednictvím inzerátů léky na léčbu erektilní dysfunkce neoprávněně označené ochrannými známkami Viagra a Cialis, tedy padělky těchto léků, k nimž přísluší výhradní právo ve výroku rozsudku specifikovaným obchodním společností. Z jeho podnětu pak obviněná P. P. nabízela a prodala v období od 24. 1. 2013 do 11. 3. 2013 nejméně ve dvanácti případech konkrétně uvedených ve výroku rozsudku léky neoprávněně

označené ochrannou známkou Viagra a Cialis, ač si byla vědoma, že by mohlo jít o padělky a že tak svým jednáním může porušit práva majitelů ochranných známek, dále za účelem dalšího prodeje přechovávala další tablety těchto léků, které u ní byly dne 11. 3. 2013 nalezeny. Zároveň soud prvního stupně oproti svému prvnímu rozsudku (viz shora) upřesnil popis skutku ohledně obou složek zavinění, tj. jak složky vědomostní, tak i složky volní, a to jak ve vztahu k vlastnímu návodu, tak i ve vztahu k činnosti obviněné P. P.

10. Proti uvedenému rozsudku podal obviněný M. P. odvolání, o kterém rozhodl Krajský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 1. 3. 2018 svým usnesením, sp. zn. 11 To 56/2018, tak, že je podle § 256 tr. řádu zamítl jako nedůvodné.

II. Dovolání obviněného

11. Proti posledně uvedenému usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, sp. zn. 11 To 56/2018, podal obviněný M. P. prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. řádu.

12. V úvodu svého mimořádného opravného prostředku nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, posléze specifikoval rozsah, v jakém brojí proti výsledku předchozího řízení. Obviněný své dovolání zaměřil proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2018, sp. zn. 11 To 56/2018 (dále též jen napadené rozhodnutí) ve spojení s předcházejícím „třetím“ rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 20. 11. 2017, sp. zn. 1 T 111/2015, jehož se též týkaly námitky obviněného uvedené v dovolání.

13. V další pasáži obviněný konkrétně uvedl své námitky, které podle jeho názoru naplňují uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Podle obviněného soudem prvního stupně učiněná právní kvalifikace skutku popsaného ve třetím odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně není v souladu s požadavky uvedenými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 213/2017, jímž bylo rozhodnuto o prvně podaném dovolání obviněného v této trestní věci. V novém odsuzujícím rozsudku totiž podle obviněného není náležitě vyjádřena subjektivní stránka vytýkaného jednání, a to tzv. dvojí úmysl, konkrétně ve vztahu k jednání P. P. absentuje popis alespoň nepřímého úmyslu. Zejména není náležitě vyjádřena volní složka zavinění spočívající v tom, že by tato obviněná byla alespoň srozuměna s neoprávněným zásahem do práv vlastníka dotčené ochranné známky. Nejvyšší soud přitom ve svém rozhodnutí apeloval, aby této otázce byla věnována pozornost jak při formulaci skutkové věty, tak při odůvodnění tohoto výroku. Podle obviněného bylo jednání P. P. popsáno ve skutkové větě třetího rozsudku soudu prvního stupně způsobem, který odpovídá zavinění pachatele ve formě vědomé nedbalosti, tedy že bez přiměřených důvodů spoléhala, že ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem nezpůsobí. V tomto směru obviněný poukázal na dřívější zrušovací rozhodnutí Nejvyššího soudu, podle kterého se jedná o vědomou nedbalost tehdy, pokud pachatel ví, že svým jednáním může porušit či ohrozit zájem chráněný trestním zákoníkem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Z uvedeného důvodu měl obviněný za to, že rozhodnutí soudů nižších stupňů v tomto směru spočívají na nesprávném právním posouzení skutku, a proto je naplněn dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

14. Podle obviněného byl rozhodnutími soudů nižších stupňů naplněn i dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, protože mu byl uložen úhrnný trest domácího vězení, ačkoliv byl ukládán též za skutek uvedený pod bodem 1) výroku rozsudku Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. 1 T 111/2015, ze dne 29. 6. 2017, který nabyl právní moci dne 5. 10. 2017. Přitom uložení úhrnného trestu podle obviněného přichází v úvahu pouze tehdy, pokud se jedná o jednočinný nebo vícečinný souběh dvou či více trestných činů, o nichž se rozhoduje ve společném řízení jedním („společným“) rozsudkem. Podle obviněného tato podmínka nebyla splněna, protože o části viny bylo

rozhodnuto dříve jiným rozsudkem a v důsledku zásahu odvolacího soudu tento výrok o vině nabyl právní moci, ale nebyl za něj uložen žádný trest, proto v dalším rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o vině za další skutek, tak měl být ukládán samostatný trest. Podle obviněného nemohl být uložen ani souhrnný trest za analogického užití § 43 odst. 4 tr. zákoníku, neboť ohledně skutku původně uváděného pod bodem 1) byla vina sice vyslovena, ale nebyl uložen žádný trest. Z tohoto důvodu byl podle obviněného naplněn dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, neboť po právní moci části výroku o vině v druhém rozsudku soudu prvního stupně nebylo možné pro nesplnění podmínek uložit obviněnému úhrnný trest.

15. Z uvedených důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil jak usnesení soudu druhého stupně, tak i rozsudek soudu prvního stupně, a aby věc přikázal soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření k dovolání

16. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného zasláno k vyjádření, k němu uvedl, že obviněným uplatněné námitky sice lze pod deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu podřadit, nicméně je nepovažoval za důvodné.

17. Předně státní zástupce nesouhlasil s námitkami obviněného, že nebyla dostatečně vyjádřena subjektivní stránka při popisu okolností hlavního trestného činu spáchaného P. P. Jako dostatečné považoval státní zástupce vyjádření subjektivní stránky návodu k přečinu porušení práv k ochranné známce podle § 24 odst. 1 písm. b), § 268 odst. 1 tr. zákoníku, konkrétně ve formě nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Pokud jde o hlavní pachatelku P. P., soud pak v tzv. skutkové větě vymezil některé dubiozní okolnosti prodeje léků (prodej bez papírových obalů a příbalových letáků, za nízké prodejní ceny) a dále konstatoval, že si „byla vědoma toho, že by mohlo jít o padělky a že tak svým jednáním může porušit práva majitelů ochranných známek, přesto jejím záměrem bylo s tímto zbožím nejasného původu obchodovat“. Rovněž toto vymezení považoval státní zástupce z hlediska existence minimálně nepřímého úmyslu hlavní pachatelky za akceptovatelné. Z takto vymezených okolností vyplývala existence jejího úmyslu předmětné léky distribuovat i v případě, že šlo o padělky označené ochrannými známkami neoprávněně, tj. její srozumění s tím, že poruší zákonem chráněný zájem na ochraně práv na označení podnikatelů a jejich výrobků a služeb. Státní zástupce vyloučil, že by šlo o pouhou vědomou nedbalost hlavní pachatelky, jak uváděl obviněný. Pro úplnost dodal, že v dřívějším popisu skutku, který Nejvyšší soud svým předchozím zrušovacím usnesením shledal vadným, byly ve vztahu k obviněné P. P. popsány okolnosti zakládající objektivní stránku trestného činu a subjektivní stránka zde nebyla vůbec vyjádřena.

18. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu byl podle státního zástupce obviněným uplatněn nepřiléhavě, neboť vady týkající se aplikace ustanovení o ukládání úhrnného, souhrnného a společného trestu je třeba vytýkat jako jiné nesprávné hmotněprávní posouzení v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Obviněným uplatněné námitky ani v tomto případě nepovažoval státní zástupce za důvodné. Doplnil, že ustanovení § 43 odst. 4 tr. zákoníku, které se týká ukládání souhrnného, nikoli úhrnného trestu, na danou věc vůbec nedopadá.

19. Z výše uvedených důvodů proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání obviněného odmítl jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu. Současně souhlasil s učiněním i jiného rozhodnutí v neveřejném zasedání.

20. Vyjádření státního zástupce bylo zasláno k možné replice obhájci obviněného, který této možnosti nevyužil.

IV. Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

21. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

22. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z taxativně vyjmenovaných důvodů v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, resp. v § 265b odst. 2 tr. řádu. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby mu uplatněné námitky také svým obsahem odpovídaly.

23. Obecně lze konstatovat, že dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu je možno podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jde tedy o nesprávný výklad a použití norem trestního práva hmotného, případně na něj navazujících hmotněprávních norem jiných právních odvětví. Podstatou je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a druhého stupně. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění sice potvrzují spáchání určitého trestného činu, ale soudy nižších stupňů přesto dospěly k závěru, že nejde o trestný čin, ačkoli byly naplněny všechny jeho zákonné znaky. Tento dovolací důvod ovšem nespočívá v případném procesním pochybení soudů nižších stupňů ani v tom, že se dovolatel sice domáhá použití norem hmotného práva, ale na takový skutek, k němuž dospěl vlastní interpretací provedených důkazů, které soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily odlišně od názoru dovolatele. Dovolání s poukazem na citovaný důvod tudíž nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání je koncipováno jako mimořádný opravný prostředek a je tudíž určeno k nápravě pouze závažných právních vad pravomocných rozhodnutí.

24. Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně za trestný čin, jímž byl uznán vinným.

b) Obecně k dovolání obviněného

25. Na úvod je třeba uvést, že obviněný svým dovoláním napadl usnesení odvolacího soudu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. Tímto usnesením soudu druhého stupně bylo rozhodnuto jen o původně druhém skutku, který byl obviněnému kladen za vinu a který spočíval v návodu manželky obviněného k distribuci padělků léků Viagra a Cialis. Svým dovoláním obviněný nebrojil proti tomu, že byl v tomto trestním řízení uznán vinným též původně prvně uvedeným skutkem kvalifikovaným jako jednočinný souběh přečinu neoprávněného podnikání podle § 251 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku (srov. výše).

26. Obviněný tak omezil své dovolání výlučně na přezkum usnesení soudu druhého stupně ze dne 1. 3. 2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti třetímu rozsudku soudu prvního stupně ze dne 20. 11. 2017. Proto je třeba nejprve vytknout, že obviněný sice formálně deklaroval dovolací důvody

uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. řádu, ač ve skutečnosti měl na mysli spíše dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu v jeho druhé alternativě, neboť se domáhal přezkumu rozhodnutí soudu odvolacího, který svým usnesením rozhodl o zamítnutí řádného opravného prostředku, odvolání, proti odsuzujícímu rozsudku soudu prvního stupně, tj. proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. řádu, přestože byly v řízení mu předcházejícím dány důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. řádu.

27. Toto pochybení však samo o sobě nebylo natolik závažné, aby Nejvyšší soud jen proto dovolání obviněného odmítl. Takto Nejvyšší soud rozhodl, jak bude vysvětleno dále, protože obviněným vznesené námitky jsou zjevně neopodstatněné.

c) K námitkám podřazeným pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu

28. Obviněný předně ve svém dovolání namítl, že soud prvního stupně nevyhověl svým třetím rozsudkem ze dne 20. 11. 2017 požadavkům vzneseným Nejvyšším soudem v předchozím zrušovacím usnesení ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 213/2017, především proto, že popis skutku neobsahuje náležité vyjádření tzv. dvojího úmyslu obviněného jako návodce k úmyslnému trestnému činu. Obviněný také namítl, že popis zavinění P. P. mnohem spíše odpovídá nedbalosti vědomé než úmyslu nepřímému, neboť z uvedeného popisu není zřejmé, že by tato obviněná byla srozuměna s neoprávněným zásahem do práv vlastníka dotčené ochranné známky.

29. Uvedenou námitku obviněného však Nejvyšší soud z níže uvedených důvodů shledal jako zjevně neopodstatněnou.

30. Nejvyšší soud v obecné rovině připomíná, že přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo uvede do oběhu výrobky nebo poskytuje služby neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou s ní zaměnitelnou nebo pro tento účel sobě nebo jinému takové výrobky nabízí nebo zprostředkuje, vyrobí, doveze, vyveze nebo jinak opatří nebo přechovává, anebo takovou službu nabídne nebo zprostředkuje. Účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. řádu je, kdo úmyslně v jiném vzbudí rozhodnutí spáchat trestný čin. Obviněnému bylo konkrétně kladeno za vinu, že „vzbudil v jiném rozhodnutí uvést do oběhu výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, a pro tento účel jinému takové výrobky nabízet a přechovávat“.

31. Přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku je úmyslným trestným činem, což vyplývá z ustanovení § 13 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. Přitom postačí, aby pachatelovo jednání bylo kryto zaviněním ve formě alespoň nepřímého (eventuálního) úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn). I účastenství na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu (a to i ve formě návodu) předpokládá jednání úmyslné, jak vyplývá z návěti § 24 odst. 1 tr. zákoníku a může se vztahovat jen k úmyslnému trestnému činu.

32. V naznačeném směru nezbyvá než zopakovat závěry, které Nejvyšší soud vyslovil již ve svém předchozím usnesení ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 213/2017, v této věci, kdy konstatoval, jak bylo posléze publikováno pod č. 3/2018-IV. Sb. rozh. tr.: „Návodce k trestnému činu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku musí jednat s tzv. dvojím úmyslem, tedy jeho úmysl se musí vztahovat jednak k jeho vlastnímu jednání spočívajícímu v tom, že v jiném vzbudí rozhodnutí spáchat trestný čin, jednak k jednání jiného, tedy navedeného (hlavního) pachatele, které musí naplňovat znaky úmyslného

trestného činu nebo jeho pokusu. V obou případech postačí zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Skutkové závěry týkající se zavinění (vedle dalších znaků jak příslušné formy účastenství, tak i trestného činu hlavního pachatele) musejí vyplývat již ze skutkové věty výroku rozsudku a je třeba je náležitě odůvodnit. To platí zvláště tehdy, nebyl-li týmž rozsudkem uznán vinným i hlavní pachatel, proti němuž bylo trestní stíhání podmíněně zastaveno (k tomu srov. rozhodnutí č. [18/2016](#) Sb. rozh. tr.).“

33. Obviněný nyní v podstatě brojí proti novému popisu skutku v posledním, třetím rozsudku soudu prvního stupně, který podle něj nedostatečně vyjadřuje úmyslné zavinění obviněné P. P., resp. úmyslné zavinění obviněného M. P. k jednání své manželky. Není ovšem pravdou, že by popis jednotlivých složek zavinění ve výrokové části zcela absentoval, byť je možno si představit i vyjádření jiné. Z popisu skutku v posuzované věci totiž vyplývá, že obviněný vzbudil ve své manželce rozhodnutí pokračovat v obchodech s léky na léčbu erektilní dysfunkce označené jako Viagra a Cialis, ač o tyto skutečné léky nešlo, naopak šlo o padělky těchto léků neoprávněně označené uvedenými ochrannými známkami. V popisu skutku je uvedeno, že si on i jeho manželka byli vědomi toho, že může jít o tyto padělky neoprávněně označené ochrannými známkami, protože je prodávali v blistrech bez papírového obalu, bez příbalového letáku a za velmi nízkou cenu (tj. popis vědomostní složky – varianta v podobě vědomí možnosti), přesto tak činili, tj. aniž by podnikli cokoliv, čímž by tuto eventualitu porušení práv k ochranné známce vyloučili, tedy činili tak, aniž by se spoléhali na nějakou konkrétní okolnost, která by takovou možnost vyloučila, neboli byli se zásahem do práv k ochranné známce srozuměni (volní složka zavinění).

34. Nejvyšší soud již ve svém předchozím usnesení upozorňoval na uznávaný výklad tzv. eventuálního úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, zmínil též ustanovení § 15 odst. 2 tr. zákoníku, v němž je vyloženo, co se též rozumí srozuměním (jde o smíření pachatele s možným porušením nebo ohrožením zájmu chráněného trestním zákonem způsobem v něm uvedeným). Nejvyšší soud připomněl výklad uvedený v dostupných komentářích a učebnicích (např. Šámal, P., a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, zejména str. 222-223), jakož i známý článek Dolenského (Dolenský, A. Eventuální úmysl aneb případ slečny ze střelnice. Právní rozhledy, č. 2/1998, str. 55 a násl.). Na tyto pasáže odůvodnění předchozího usnesení (ze dne 3. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 213/2017) je možno i nyní odkázat. Soudy nižších stupňů se těmito názory zjevně řídily, po zásahu odvolacího soudu doplnil soud prvního stupně skutková zjištění a posléze náležitě upravil i skutkovou větu výrokové části svého rozsudku tak, aby vyhověl požadavkům, které vznesl Nejvyšší soud jako soud dovolací ve svém předchozím usnesení. Náležitě soud prvního stupně vyjádřil ve svém rozhodnutí obě složky zavinění obviněného, tedy jak složku vědomostní, tak i složku volní, a to jak ve vztahu k vlastnímu jednání obviněného spočívajícímu v návodu (úmyslnému vzbuzení rozhodnutí v jiném čin spáchat), tak i ve vztahu k jednání osoby navedené, tedy obviněné P. P. Oba obvinění totiž jednali při vědomí eventuality, že může dojít k porušení práv jiného k ochranné známce, toto nebezpečí brali za vážně možné, jak vyplývalo i z konkrétních okolností případu (nízká cena, absence krabiček a příbalových letáků), přesto tak jednali, aniž by se současně spoléhali na nějakou konkrétní okolnost, pro kterou by k takovému porušení nemělo dojít. V této nové podobě proto již (třetí) rozsudek soudu prvního stupně může obstát, naopak výhrady obviněného nejsou důvodné.

35. Není totiž pravdou, že soudem prvního stupně zvolený popis skutku odpovídá nedbalostnímu zavinění na straně P. P. – srov. k tomu rozsudek soudu prvního stupně ze dne 20. 11. 2017 na str. 2 dole, kde je výslovně uvedeno, že obviněná P. P. s ohledem na shora uvedené okolnosti si „byla vědoma toho, že by mohlo jít o padělky a že tak svým jednáním může porušit práva majitelů ochranných známek, přesto jejím záměrem bylo s tímto zbožím nejasného původu obchodovat...“. Její zavinění ovšem vyplývá i z jiných pasáží skutkové věty, v níž je popsán objektivní průběh jejího trestného činu. Soud prvního stupně se také v odůvodnění svého rozsudku tzv. dvojímú úmyslu

věnoval na str. 14-15, na něž je též možno odkázat. Není tak pravdou, že by soud prvního stupně, jakož i soud druhého stupně (na str. 2-3 odůvodnění jeho usnesení ze dne 1. 3. 2018), tuto problematiku pominul, jak uváděl obviněný ve svém dovolání.

36. Nadto není pravdou, jak se snad obviněný podle svého vyjádření v dovolání mylně domníval, že by jeho jednání bylo beztrestné, pokud by přiměl obviněnou P. P. k distribuci padělků léků, pokud by obviněná nevěděla, že jde o padělky, popř. sice by věděla o možnosti, že o padělky jde, avšak spoléhala by se bez přiměřených důvodů na nějakou konkrétní okolnost, kterou by jí obviněný přesvědčil, že o takové padělky nejde (např. by jí ukázal padělané dodací listy a další dokumentaci prokazující, že jde o pravé léky). V takovém případě by totiž šlo o nepřímé pachatelství ve smyslu § 22 odst. 2 tr. zákoníku, neboť by obviněný využil jiné osoby, která by nejednala v požadované formě zavinění. Jinými slovy se obviněný touto verzí, že obviněná P. P. jednala pouze z nedbalosti, dokonce domáhal zhoršení svého postavení z méně závažné formy trestné součinnosti ve formě návodu na závažnější nepřímé pachatelství, což je výlučně z podnětu dovolání obviněného nepřipustné.

37. Lze tak uzavřít, že námitky obviněného, které sám podřadil pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, jsou zjevně neopodstatněné.

d) K námitkám podřazeným pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. Řádu

38. Obviněný pod uplatněným dovolacím důvodem namítl nesprávné posouzení podmínek pro uložení úhrnného trestu. Nejvyšší soud předně upozorňuje, že námitky směřující proti druhu a výměře uloženého trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatnit zásadně jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, a to jen tehdy, byl-li obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně za trestný čin, jímž byl uznán vinným. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 tr. zákoníku a polehčujících a přitěžujících okolností uvedených v § 41 a § 42 tr. zákoníku, a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu nelze v dovolání úspěšně namítat. Výjimečně mohou námitky vůči výroku o trestu naplnit dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu v alternativě jiného nesprávného hmotněprávního posouzení a nikoli dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, pokud je např. vytykáno pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen úhrnný, souhrnný či společný trest (srov. k tomu rozhodnutí č. [22/2003](#) Sb. rozh. tr.).

39. Obviněný namítal, že soud prvního stupně naposledy nesprávně ukládal úhrnný trest, ač měl ukládat samostatný trest výlučně za skutek obsažený ve výroku téhož třetího rozsudku soudu prvního stupně ze dne 20. 11. 2017 (původně šlo o skutek označený jako druhý), neboť první skutek obsažený v druhém rozsudku soudu prvního stupně ze dne 29. 6. 2017, který v této části nabyl právní moci dne 5. 10. 2017, měl zůstat nepotrestán, tedy neměl za něj být vysloven žádný trest. Obviněný tak namítal, že soud prvního stupně ve své třetím rozsudku nesprávně použil ustanovení o úhrnném trestu. Taková námitka je i v řízení před dovolacím soudem přípustná, nicméně obviněný ji nesprávně podřadil pod dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. řádu, namísto správného § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu (viz shora). Toto pochybení však samo o sobě není důvodem pro odmítnutí dovolání, jímž je věcná nesprávnost uvedené námítky, jak bude rozvedeno níže.

40. Shora v narativní části byl popsán dosavadní průběh řízení před soudy v této věci, na tuto část je možno odkázat. Obviněný se v dovolání mylně domníval, že druhým usnesením odvolacího Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2017, sp. zn. 11 To 361/2017, jímž byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně toliko ve výroku o vině v bodě 2) a ve výroku o trestu a v tomto rozsahu byla věc vrácena

soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, došlo k situaci, kdy sice nabyl právní moci výrok o vině z téhož napadeného rozsudku soudu prvního stupně ve výroku o vině v bodě 1), avšak nebyl za něj uložen žádný trest a ani v budoucnu již takový trest uložit nelze.

41. Lze souhlasit s obviněným, že by soud druhého stupně rozhodující o odvolání zásadně měl vyslovit výrok o trestu podle § 259 odst. 3 tr. řádu, pokud v důsledku jeho rozhodnutí nabude část výroku o vině z napadeného rozsudku soudu prvního stupně právní moci, avšak v části je podle § 258 odst. 1 a 2 tr. řádu výrok o vině, jakož i celý výrok o trestu, zrušen a současně věc ohledně části viny se vrací podle § 259 odst. 1 tr. řádu soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Takový postup se jeví jako vhodný a správný z více hledisek. Předně obviněný již po rozhodnutí odvolacího soudu může vykonávat trest za některou část své trestné činnosti, za niž již byl odsouzen. Trest za trestnou činnost, o níž již bylo rozhodnuto, totiž podle uznávaných penologických pouček má následovat co nejdříve po spáchání činu, aby měl správný výchovný účinek na pachatele trestné činnosti (jen včasný trest je trestem účinným). Výkon tohoto trestu pak bude započítán do později uloženého souhrnného trestu podle § 92 odst. 2 tr. zákoníku. Význam může mít takový postup i v případě odsouzení vazebně stíhaného obviněného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, kterým by se již v průběhu trestního řízení mohlo výchovně působit na obviněného, jenž by nadále nemusel být stíhán vazebně. Především ale nenastane nevhodná situace, kdy by v dalším řízení obviněný byl v té části, v níž došlo k vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, zproštěn obžaloby, popř. by nebyl z jiného důvodu uznán vinným (např. by došlo k zastavení trestního stíhání pro nepřipustnost, k postoupení věci apod.), musel být dodatečně rozsudkem vysloven trest za skutek, který je obsažen v jiném (dřívějším) odsuzujícím rozsudku, který ve výroku o vině je již pravomocný. Jinými slovy by se při takovém opačném postupu mohlo stát, že by soud prvního stupně musel jedním rozsudkem zprostit obviněného obžaloby a zároveň vyslovit trest za tu část viny, která je obsažena v dřívějším rozsudku (a to v této argumentaci pomíjíme eventualitu, že v mezidobí nastane důvod, pro který nebude další trestní stíhání přípustné ve smyslu § 11 tr. řádu, tedy ani vyslovení trestu za vinu, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto - např. prezident rozhodne o amnestii, dojde k promlčení trestního stíhání etc.). Tento opačný postup, který i v této věci zvolil odvolací soud (tedy že nerozhodl o trestu za část viny, v níž odsuzující rozsudek soudu prvního stupně uznal správným), není sice nepřipustný, neodporuje žádnému ustanovení trestního řádu, nicméně by měl být využíván ze shora uvedených důvodů jen zcela výjimečně v konkrétně odůvodněných případech, zásadně by však měl odvolací soud uložit v takovém případě trest za tu část viny, která v důsledku jeho rozhodnutí nabude právní moci.

42. Pokud rozhodnutím soudu druhého stupně nabude výrok o vině zčásti právní moci a zároveň odvolací soud uloží za tuto část viny svým rozsudkem trest, musí později soud prvního stupně, uzná-li obviněného vinným v té části, v níž mu byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, ukládat souhrnný trest podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku za současného zrušení výroku o trestu z předcházejícího rozsudku soudu druhého stupně. Trest souhrnný totiž ukládá soud podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku v případě, kdy odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin, přičemž spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest pak nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším, dokonce nemůže být ani stejně přísný, protože pak by bylo namísto od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku upustit. Do takového souhrnného trestu se posléze započítá již vykonaný trest na základě rozsudku soudu druhého stupně ve smyslu § 92 odst. 2 tr. zákoníku, pokud je to vzhledem k druhu trestu možné.

43. Naproti tomu ve výjimečném případě, kdy v důsledku rozhodnutí soudu druhého stupně nabude část výroku o vině v napadeném rozsudku soudu prvního stupně právní moci, zatímco v části je výrok

o vině spolu s výrokem o trestu a dalšími výroky majícími v něm svůj podklad zrušen a věc je vrácena k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by zároveň odvolací soud rozhodl o trestu, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě, uloží v dalším řízení soud prvního stupně úhrnný trest, pokud i ve vrácené části obviněného uzná vinným. V takovém případě má být zvolen úhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, neboť je ukládán za dva nebo více trestných činů projednávaných ve stejném řízení. V tomto případě totiž není třeba rušit jiný výrok o trestu obsažený v dřívějším rozsudku, a proto nemá být ukládán souhrnný trest, jehož obligatorní součástí je právě vyslovení zrušení výroku o trestu rozsudkem dřívějším, jakož i na něj všech obsahově navazujících rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu (§ 43 odst. odst. 2 tr. zákoníku druhá věta), neboť tyto výroky ve spojitosti s novým odsouzením a potrestáním nemohou obstát, protože za sbíhající se trestné činy je možno uložit jediný trest (jakkoliv by obsahoval více druhů trestů). K těmto závěrům se kloní i odborná literatura (srov. Šámal, P., a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, zejména str. 584-585).

44. Lze tak na základě shora uvedeného učinit následující závěry. Soud druhého stupně rozhodující o odvolání zásadně má uložit trest, pokud v důsledku jeho rozhodnutí nabude část odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně právní moci a pokud současně zčásti tento rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině i v navazujícím výroku o trestu zruší a věc vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Pokud pak soud prvního stupně i ve zbývající části sbíhající se trestné činnosti uzná obviněného vinným, uloží při splnění zákonných podmínek trest souhrnný podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, a to za současného zrušení výroku o trestu z předcházejícího rozsudku soudu druhého stupně, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, případně od uložení souhrnného trestu upustí podle § 44 tr. zákoníku. Pokud ovšem výjimečně soud druhého stupně v takovém případě trest obviněnému neuloží a pouze věc ohledně části viny a trestu vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, uloží posléze soud prvního stupně trest úhrnný podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, a to jak za tu část viny, která je obsažena v dřívějším rozsudku v tomto rozsahu pravomocném, tak i za tu část viny, o níž nově rozhodl odsuzujícím rozsudkem po vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí odvolacím soudem.

45. Z uvedených důvodů tak ani v tomto směru nemohl Nejvyšší soud s námitkami obviněného souhlasit.

V. Závěrečné shrnutí

46. Nejvyšší soud ze shora rozvedených důvodů dovolání obviněného M. P. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu jako zjevně neopodstatněné, aniž by přezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení. Protože Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí dovolání podle § 265i tr. řádu, mohl tak učinit v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)